

foc i lloc

No hi entenc absolutament res

Sangrà-Saboya i Martí-Cinca. Parelles de fet fa quinze anys inimaginables ara festegen amb vista al compromís electoral

TONI FARRERO

La política és inescrutable. I l'andorrana, ratlla la parapsicologia. Els estranys companys de viatge ja no ens estranyen. Adellach i Mora, querellada i querellant a causa del forn, poden anar plegades a la llista de CR. Enric Dolsa cada cop s'acosta més a les tesis del PS. *L'enfant terrible* de la legislatura, Eusebi Nomem, no té partit, grup o grupuscle que l'aculli. Joan Gabriel, pare de CR, pot quedar-se'n fora. Però si ens remuntem a la legislatura del 94-97 la cosa ja és per llogar-hi cadires. Busquem-ne alguns exemples sense estendre'ns massa en la sopa de lletres de les sigles. Gilbert Saboya donava suport al govern Ribas i s'oposava al govern Forné. Estanislau Sangrà s'oposava a Ribas i donava suport a Forné. Ara tots dos impulsen el PRA, Forné els secunda i els socis naturals, els militants del PLA dubten a apuntar-s'hi. Jordi Cinca, era el dofí de Jaume Bartumeu, i Antoni Martí el nen prodigi liberal. Ara tots dos preparen un nou projecte independent, que, depèn com vagin les coses, pot acabar integrat al PRA. Bartumeu i Rosa Ferrer feien un tàndem indissoluble, ara

amb més esquerdes que el turó de la Peira. Sempre hi ha alguna excepció que confirma la regla. Josep Dalleres era síndic. I ara també. Al costat de tot això, la política italiana amb fronts comuns per a tots els gustos, és diàfana. Tots ells han evolucionat políticament i han contribuït a la mort d'uns partits i la creació de nous, sense gaires canvis ideològics més enllà de les persones. I mentre el PS desfulla la margarida electoral, nodrit per un bon nombre d'arribistes, el centredreta -per anomenar d'alguna manera el poti-poti- juga amb tensió el joc de les cadires. Vigilant no quedar-se fora de joc però observant qui seu on. Perquè a molts mesos de les eleccions ningú vol retratar-se amb segons qui, tot i que poden acabar fent-se totes les fotos del món i abraçades en campanya. 'El projecte està per sobre de les persones', sentirem dir, tot i que amb prou feines i per molt que llegim amb atenció els programes electorals, serem capaços de trobar les cinc diferències entre un projecte i el del costat. I, si no, tot serà culpa de la llei electoral que 'ens obliga a sumar'.